

— I R E N E A D L E R —

SHERLOCK LUPIN I JO

CRIM a la CACERA de la GUINEU

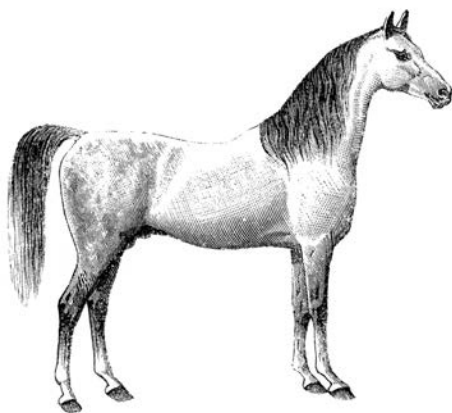

Estrella Polar

Irene Adler

Crim a la cacera de la guineu

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Un projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

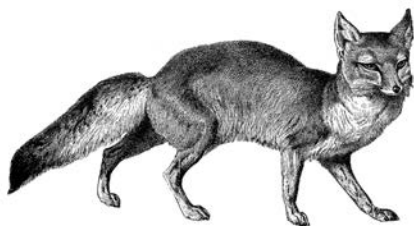
Títol original: *Caccia alla Volpe con Delitto*
Traducció: Maria Dolors Ventós Navés

© 2015 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia
© de les característiques d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 — 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: setembre del 2016
ISBN: 978-84-9137-053-6
Dipòsit legal: B. 14.156-2016
Fotocomposició: Aura Digit
Impres a Espanya — *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

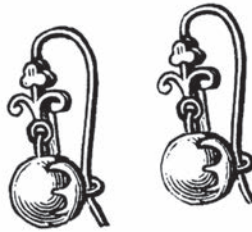
ÍNDEX

1. <i>Dies grisos</i>	7
2. <i>Dues ombres en la boira</i>	13
3. <i>Un viatge a contracor.</i>	19
4. <i>Un viatge, dos llibres</i>	27
5. <i>De camí a Devonshire</i>	33
6. <i>Un home soporífer</i>	39
7. <i>La cacera de la guineu</i>	51
8. <i>Una passejada accidentada</i>	59
9. <i>Una vetllada a Ashfield Hall.</i>	67
10. <i>L'hoste desaparegut</i>	81
11. <i>Un missatge urgent.</i>	91
12. <i>L'habitació número cinc</i>	105

13. <i>El pou de les Bruixes</i>	123
14. <i>Rebombori al poble.</i>	139
15. <i>Una anècdota divertida</i>	155
16. <i>Un botí ben minso</i>	165
17. <i>Una sorpresa al bosc.</i>	183
18. <i>Un granet de sorra.</i>	195
19. <i>Gairebé una al·lucinació.</i>	209
20. <i>Una investigació londinenca</i>	219
21. <i>Sota les muralles de Sebastopol.</i>	235
22. <i>Més enllà de l'abisme</i>	245

DIES GRISOS

Esperava el març com s'espera un salvador o, en el cas de noies amb uns principis molt més senzills que els meus, un marit.

La tardor havia estat temperada i agradable, fins al punt que gairebé m'havia convençut que el famós clima britànic no era tan dolent com això, però l'hivern d'aquell 1872 em va embolcallar com una teranyina, i els interminables dies foscos i boirosos havien acabat entristint-me.

De poc servien per alegrar-me els fanals de Londres, que s'encenien l'un darrere l'altre al llarg dels carrers foscos, o les rialles —no excessives, per ser sincera— que compartia amb els meus amics. El problema no era la foscor, ni tampoc el fred que em tallava la cara. Era la grisor implacable i aclaparadora que sorgia de les aigües fangoses del Tàmesi, de les xemeneies de les fàbriques, i que degotava de les branques negres dels arbres de Hyde Park. Fins i tot em feia l'efecte que els carruatges circulaven més a poc a poc, i que de les portes entreobertes de les tavernes no en sortia l'habitual xerrameca puntejada amb el dring de les gerres de cervesa, sinó una remor esmoreïda, impregnada de fatalitats inexplicables.

Potser no m'hauria costat gaire esbrinar-ne la causa, si hi hagués dedicat una mica de temps, però la veritat és que només ho he arribat a entendre clarament ara, a tants anys de distància, amb l'esquena carregada amb les experiències de tota una vida viscuda tal com l'he viscuda: perillosament i entre dos continents. Però en aquell febrer plumbi, tot em semblava immòbil, estancat i sense vida, inclòs el meu somni de convertir-me en una cantant lírica, que xocava amb la grisa realitat: no era res més que una de les nombroses nenes de casa bona que

es podien permetre classes particulars amb la senyoreta Langtry.

Però tenia la sort de comptar amb una persona que em passava uns llibres que devorava i que sovint em salvaven de l'avorriment més horrorós: el senyor Horaci Nelson, el nostre majordom. És clar que, tenint en compte tots els secrets que havíem compartit, potser seria més just anomenar-lo el meu còmplice al si de la família. Les seves eleccions literàries eixamplaven l'horitzó de les meves lectures que, si hagués estat per la professora de literatura, la senyoreta Symonds, s'haurien hagut de limitar a John Milton, Alexander Pope i Samuel Richardson. Feia poc temps que el preceptor que el pare havia triat per a mi, el senyor Grimson, havia afegit a les classes de matemàtiques, les de llatí i grec, i en les quatre hores setmanals que teníem a la nostra disposició el pobre home intentava convence'm de la utilitat de repetir *rosa*, *rosae*, *rosa*, *rosam* i no sé què més. Però els seus esforços tenien un èxit, diguem-ne, discret.

Tal com deia, la causa de la meva profunda falta d'atenció i tristesa, l'havia de buscar en el meu entorn immediat, i com passa sovint quan el sofriment sembla inexplicable i abismal, tenia l'origen en la meva mare.

Més ben dit, en les meves dues mares. La Geneviève, la mare que ja no tenia, una absència que cada dia se'm feia més feixuga, tot i que, quan encara era viva, fins a aquella maleïda nit a París, no ens havíem entès mai gaire. I la meva mare de debò, amb la seva dolcesa impertorbable, que no em podia explicar per què m'havia abandonat ni quina era la seva història, és a dir: la meva. La Sofia m'havia vingut a veure per Cap d'Any, invitada per en Leopold, el meu pare, que es va pensar que em donaria una alegria. I me la va donar, però durant aquelles festes, que van transcórrer en una atmosfera simpàtica i cordial, no vam tenir ocasió de parlar gaire, i jo ja havia acceptat el fet que la distància i els secrets que hi havia entre nosaltres eren la manera que la Sofia tenia de protegir-me, tot i que el desig d'esbrinar de què em volia protegir aflorava sovint i amb una gran vehemència en els meus pensaments.

En qualsevol cas, tenia una joia nova: unes arracades de perles d'un color deliciosament rosat, que feien joc amb el camafeu que la Sofia m'havia regalat el Nadal de l'any passat. Les havia guardat al fons del calaix del canterano on escrivia les cartes.

Era un moble de fusta clara, amb un munt de calaixets

a banda i banda de la part central, que era de pell verda amb una orla daurada. Hi havia lloc per a un tinter, les plomes, els llapis i el trempaplomes, i era allà on em refugiava per escriure pàgines i pàgines de pensaments que s'esvaïen en el paper com espirals de fum. Una mica com el que estic fent ara, amb el mateix esperit dramàtic però amb menys ingenuïtat d'adolescent.

Si m'abocava a la finestra, veia les fileres de teulades de Londres, que semblaven els dorsos d'un munt de peixos arrencats, com a les parades del mercat. Si enretirava les cortines i mirava avall cap a la vorera, m'imaginava una història obscura per a cada vianant: si un home alçava la mirada per observar una finestra, era un lladre que preparava un cop. Si es tocava el barret, transmetia una informació secreta a un còmplice de l'altre costat del carrer. Si una noia perdia el paraigua perquè l'hi havia arrencat un cop de vent, era per poder tocar per un instant i en públic la mà del seu enamorat, que s'apressava a recollir-lo. En aquell passatempo s'hi notava clarament la influència del meu tracte amb en Sherlock Holmes, que havia entrenat el meu esperit d'observació, i de l'Arseni Lupin, que m'havia ensenyat a desemmascarar els subterfugis de la gent.

El que no em podia imaginar de cap manera, en aquell llòbrec febrer, era el que succeïa de debò, no gaire lluny de casa meva. I fins i tot a hores d'ara, si hi torno amb la mirada de la imaginació, encara em costa de creure.

I és a partir d'aquí que he de començar aquesta història. D'un crim que no vaig presenciar però que, tal com van demostrar a continuació uns altres fets tan terribles com aquell, devia tenir lloc, si fa no fa, de la manera següent...